Írta: Szabó László
2011. június 27. hétfő, 15:34 - Módosítás: 2018. április 03. kedd, 19:48

MI JÁSZKUNOK!

Kiskunfélegyházán tartottuk a Jászkunság Kutatása ’85 címmel az első, ma már sokadiknál tartó három megyére kiterjedő tanácskozásunkat (Bács-Kiskun, Szolnok, Pest megyék). Felmértük, hogy mi történt eddig az utolsó pár évtizedben a különböző társadalomtudományok területén és megjelöltük a feladatokat is. Elhatároztuk, hogy ezt három évente mindig másutt megtartjuk, s beszámolunk arról, mit végeztünk. Szíves házigazdánk Fazekas István volt. A kiváló ebédet még kiválóbb vacsora követte, s jó borocskák is kerültek az asztalra. A hosszú asztalnál kezdték felszolgálni a kiskunsági módra készített birkatestet. A fehér kötényes teremőrök és a múzeum női alkalmazottai hatalmas tányérokon főtt hasáb krumplival hozták a még hatalmasabb adag párolgó húst.

Ekkor megszólalt Bellon Tibor, a Nagykun Múzeum igazgatója, kijelentvén, hogy cseréljék ki tányérját, mert a birkatestet a nagykunok kenyérrel eszik, ha netán krumplit is főznek, az arány: egy birka – egy krumpli. Nem hagyta szó nélkül a Jász Múzeum direktora sem, Tóth János, mondván, hogy a jászok is kenyérrel, no meg kaláccsal eszik. Mellettem ült Sztrinkó István barátom, aki a kiskunok nevében tiltakozott a birkapörkölt ilyetén meggyalázásán: Tudhatnák a félegyháziak, hogy a kiskunoknak is borsódzik a háta a krumplitól.

Megszólalok erre hangosan:

-Szépen vagyunk a jászkunokkal. Mit szólna Gyárfás ezekhez az „ősi jászkun nevekhez”: Bellon, Tóth, Sztrinkó…?